

iemand die Lieve heet niet noodzakelijk lief is, of Karel de Grote niet noodzakelijk groot was (ook als onderzoek uitwijst dat hij dat wel was, toch voor zijn tijd). De heldendaad ligt immers in het oog van de toeschouwer.

Onze held is hier al sinds gisteren, zijn maag bromt. Afgaand op het weinige licht dat binnenvalt, is de zon alweer op zijn terugtocht. Hij staat op, draait een rondje en gaat terug liggen. Hij probeert de warme plek van daarnet te zoeken maar vindt ze niet meer, of toch maar deels, ze past niet meer naadloos aan zijn lijf. Zijn maag klaagt haar toestand terug aan, geeuwend springt onze held van de zetel op de kast, in enkele passen komt hij bij de kooi, hij aait het traliewerk met zijn mondhoek. De vogel krast en gaat door zijn knieën, zijn vleugels licht van zijn lijf weg, alsof hij het te warm heeft. Zijdelings wandelt hij op zijn stokje dichterbij en steekt zijn benige poot door de tralies, onze held kan nog net zijn snuit wegtrekken. Vogel is duidelijk in geen goede bui vandaag. Visser kijkt op, gealarmeerd door het gekras, Vogel is het enige wezen waar Visser echt aandacht voor heeft in het huis. Onze held duikt van de kast, rent naar Visser en streelt haastig zijn flank tegen Vissers poten en die van zijn stoel – je weet toch nooit – maar beiden blijven statisch.

‘... uw land als vreemdeling verkeren zal, gij zult hem niet verdrukken...’

Van op het tapijt overweegt onze held zijn volgende route. Hij inspecteert zijn poot en begint zijn vacht te likken, al voor de derde keer vandaag, zijn driften zijn dan misschien wel gaan liggen, dat hoeft niet zichtbaar te zijn aan zijn voorkomen. Hij gelooft graag dat hij er nog net zo goed uitziet als toen hij nog een vurige jonge kerel was. Zoals de meesten van zijn soort, kwam onze held een onbepaald aantal jaren geleden ter wereld in een verlaten tuinhuisje of

een schaphenhok, vader liep meteen na de bevruchting weg en een paar maanden later was zijn moeder terug zwanger en was er voor hem geen plaats meer in zijn vertrouwde nest. Door niemand beheerd of gewenst, zo gaat het maar al te vaak. Sinds hij op zijn eigen poten staat, heeft hij talloze huizen van mensbeesten bezocht – zijn blik glijdt door de kamer, van Visser tot aan Vogel in zijn kooi – elk huis heeft een bijzonderheid, zo is van al die huizen, dit veruit het meest duistere. Hoe de mensbeesten het hier doen met hun schamele ogen, is hem een raadsel. En in elk van de vele huizen die zijn thuis zijn, hebben ze een andere naam voor onze held, in dit huis noemen ze hem Boaz maar eigenlijk heet hij... nee, dat is van geen belang, hier is hij Boaz, door zijn rode vacht.

‘... want gij zijt vreemdelingen geweest in Egypteland...’

Wanneer onze held een huis binnenwandelt, wordt hij wat de mensbeesten die er wonen van hem verwachten, inclusief de naam. Zelf verzint hij geen namen voor zijn mensbeesten, sommige soortgenoten staan daar op, om te tonen dat ze hun mensbeesten kennen. Onze held verspilt daar geen moeite aan, hij kent al zijn mensbeesten en al zijn mensbeesten kennen hem. De namen die anderen al bedachten, zijn goed genoeg voor hem. Vogel heeft onze held alles verteld wat hij moest weten over de mensbeesten hier; als hij een betere bui heeft, is hij nogal praatgraag. Een echte huisvogel, naïef en zonder enig besef van de wereld buiten zijn comfortabele kooi. Hij leek zich zelfs te verheugen, over de aandacht die onze held hem gaf. Visser is niet het enige mensbeest hier, er is ook nog Moeke – net als Visser is zij al volgroeid – en Kuiken, het jong van Moeke en Visser. Visser is er vaak niet, meestal nachtenlang. En als hij er is, doet hij niets anders dan gebogen zitten over zijn boek en af en toe slapen. Moeke is bijna altijd thuis. Als Visser er niet is, miauwt ze tegen

zichzelf, niet donderend zoals Visser maar vrolijk, Vogel noemt het *zingen*.

De voordeur kraakt, Kuiken loopt binnen. Onze held begroet haar met gestrekte staart. Ze neemt hem in haar zachte poten. Het is voor haar dat hij hier zo vaak komt. Toen onze held hier eerst kwam, was Kuiken nog niet sterk genoeg om hem op te tillen, dan lagen ze samen op het tapijt en hield ze hem in haar armen.

'... gij zult geen onrecht doen in het – Bregje, waar zat je, kind?' Visser draait zijn kop naar Kuiken.

'Er was een ongeluk aan het kruispunt, vader, ik moest omrijden met de fiets.'

'Och, laat dat beest toch buiten, kind.'

'Hij wordt graag geaaid, vader.' Kuikens armen klemmen onze held ietsje strakker vast.

Onze held biedt Kuiken zijn andere kaak aan, haar vingers glijden van zijn mondhoeck naar achter zijn oor, hij buigt zijn nek zodat ze de juiste plaats vinden.

'Zijn plaats is buiten, muizen vangen.' Visser wuift met zijn poot naar de deur.

'Och, Rik, laat hen, de rechtvaardige draagt toch zorg voor het leven zijner beesten?' Moeke wandelt naar Kuiken en houdt haar wang tegen de hare. 'Dag schat, alles goed geweest op school?'

Kuiken zet onze held weer op de grond, hij volgt Moeke naar de keuken en strijkt langs haar benen, maar ze tovert niets uit haar koude kast voor hem. Hij kijkt achterom, Kuiken is ondertussen al opnieuw verdwenen, zijn maag herinnert hem nogmaals aan haar penibele situatie, hij springt op het aanrecht en ontsnapt via het keukenraam.

*

Even later op de middag treffen we onze held enkele straten